

BANSKOBÝSTRICKÝ SKAUT

BANSKOBÝSTRICKÝ
SKAUT

ČÍSLO 4

apríl 1998

V. ROČNÍK

Je snečný aprílový deň. Sedím vo svojej izbe na zemi a čítam Wolkerove básničky. Ešte som nezašla ďaleko, keď zrazu spoza okna ku mne doletí škripot brzd a náraz. "Preboha!" Bežím k oknu. Na jednej strane cesty stojí strieborný

Opel, z ktorého vystupuje malý školáčik. A na druhej strane cesty sa práve od stĺpu odliepa tmavomodrý Mercedes. Predok má sformovaný ako po nevydarenej plastickej operácii - dokonale je na ňom otláčaný stĺp. Strieborné auto odchádza a z Mercedesu vystupujú ľudia. Sú celí a zdá sa, že okrem strachu im nič nie je. Ale zdanie klame. Auto práve zašlo na parkovisko a už vystupuje vodič. "Len sa mi to zdá, alebo naozaj chodí zo strany na stranu? Bože, veď on je opitý!" Už ku mne dobehla mamina a na všetko sa pýta. "Myslím si, že ten modrý išiel priveľmi rýchlo, a keď mu ešte aj slnko svietilo do očí, tak si to strieborné nevšimol, až neskoro vytočil volant a bolo to tam." Okolo modrého sa už zbehli ľudia, hlavne deti - polovica Tulskej. Vodič najprv začína pomerne slušne: "Vypadnite! Čo tu čumíte? Ty sem prečo čumíš? Chceš to zaplatiť? Chceš?" Zvláštne. Mohol sa zabiť a on teraz myslí na peniaze. Naozaj čudné. Vodič vo svojom prejave pokračuje, ale to už radšej nepíšem. Používa veľmi inteligentné slová hodné diplomata. Jeho slovná zásoba takýchto výrazov je naozaj bohatá. Ani neviem prečo mi je zrazu do plaču. Snáď mi je toho človeka ľúto, snáď jeho slov a snáď tejto doby. A preto radšej beriem knižku Wolkerových básní, odchádzam do izby na opačnom konci bytu, zatváram dvere a dávam televízor na MAXIMUM. Snažím sa čítať básničky, ale nejako sa mi to nedarí. Bože! Čo je toto za svet? Nieкто sa takmer zabije, ľudia okolo si z toho vyslovene robia divadlo, ale aj tak sa s nimi nemusel rozprávať takým spôsobom a ešte to vykrikovať na celú Tulsú. Často rozmýšľam, či by sa nedalo dostať na nejaký iný svet, lebo na tomto sa mi nepáči.

Do izby vchádza mamina. "Ešte kričí?" pýtam sa. "Už nie. Už odišli." A tak sa dvíham a odchádzam do svojej izby. Ešte sa pozerám von oknom. Už prišli policajti. Čosi spisujú a zase je okolo nich veľa detí. Za chvíľu odchádzajú aj policajti a dečka sa rozchádzajú na ihriská. Opäť to vyzera akoby sa nič nestalo. Len nový vrak na parkovisku pripomína nedávne udalosti.

Je snečný aprílový deň. Stojím vo svojej izbe za oknom, dívam sa von a rozmýšľam: "Čo je toto za svet?,"

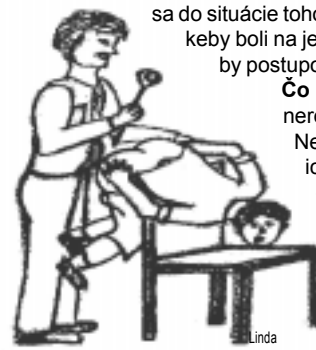
Bobor

MÁME PROBLÉMY S RODIČMI, ČI RODIČIA S NAMI ?

Žijeme v dobe, ktorá neúnosne psychicky zaťažuje súčasného uponáhľaného človeka. Nemáme na nič čas, nestíhame urobiť to, čo sme si predsavzali, čo by sme chceli a mohli urobiť. Nestíhame sa v klude najesť, porozprávať, vymeniť si názory, zabaviť sa, primerane relaxovať, uvoľniť sa, a tak nabrat' nové sily do života. Naše byty sa menia na nocľahárne, pretože väčšinu času trávieme v škole, v škole. Domov prichádzame unavení, nie vždy v dobrej pohode. Máme problémy na pracovisku, v škole? Máme, prichádzame s nimi domov, sú v nás, skryté v podvedomí, nevedomujeme si ich - prejavujú sa napätím. Nestíhame sa preorientovať, uvedomiť si, že sme už doma. Stačí malá iskerka - trebárs malicherná poznámka, na ktorú by sme v inom čase ani nereagovali a oheň je hneď na streche. Kto si to odnesie? Partner, deti, alebo všetci.

Komunikácia v rodine sa znižuje na minimum. Zo strany rodičov spočíva predovšetkým v kontrole detí, v zistení, či majú napísané úlohy, či v škole niečo nevyvedli, a to je asi tak všetko. Je potrebné ešte narýchlo pripraviť večeru, poumývať riad a konečne si môžeme sadnúť k televízoru a sledovať, nikým a ničím nerušení, nami obľúbenú reláciu (ak sa na nej dohodneme, inak by sa žiadalo mať v byte aspoň dva televízory, aby nedošlo k hádkke).

Aktívne venovanie sa deťom možno rátať nie na hodiny, ale na minúty. Rodina nemá kedy medzi sebou komunikovať, nieto kedy sa pochváliť, pošťožovať, uvoľniť. Vznikajúce konflikty sa v zárodku neriešia, narastajú, bujneju, až prerastú v ich ne vždy vhodné riešenie. Existuje východisko, riešenie? Existuje. Záleží na tom, akú formu rozhovoru si zvolíme, akú taktiku použijeme. Ak reagujeme na príchod partnera domov podráždené, útočne, i odpoveď bude podráždená, útočná, pretože platí, že akcia vyvoláva reakciu. Na úsmev odpovedáme úsmevom, na podráždenie podráždením. Je potrebné vyjsť si v ústrety, naučiť sa počúvať jeden druhého, nereagovať okamžite - podráždenie, neunáhliť sa - vedieť vypočuť si i druhú stránku, a až potom robiť závery. Je nevyhnutné vžiť sa do situácie toho druhého!!! Rodičia by sa mali vžiť do situácie dieťaťa - čo by robili, keby boli na jeho mieste. Deti by sa mali vžiť do situácie rodičov, čo by robili, ako by postupovali oni , keby boli na mieste rodičov.

Linda

Čo s rodičmi? Ako vnímajú rodičov deti? Myslíte si, že im rodičia nerozumejú, že majú zastaralé názory, v akom svete to vlastne žijú? Nevedomujú si, že časy sa zmenili, že žijeme v inej dobe? Považujú ich stále za malé deti, nevedomujú si, že už medzitým vyrástli, že chcú žiť svojím životom, ísť svojou cestou. Vytkajú rodičom, že nemajú na nich čas, že si ho nájdu len vtedy, keď niečo vyparatia, vyvedú - nasleduje spŕška výčitiek, príkazy, zákazy, tresty, rôzne obmedzenia. Oni však chcú dať o sebe vedieť, chcú aby ich brali vážne. ako rovnocenných partnerov. Keďže doma nenachádzajú pochopenie, hľadajú riešenie v kontakte s rovesníkmi, prípadne so staršími, ktorí majú obdobné problémy ako oni.

Kto má pravdu? Pravdu majú rodičia i deti. V čom je problém? Aký postup by mali voliť rodičia? Rodičia ako by pozabudli, že oni sa obdobne správali, keď boli mladí, tiež kadečo vyvedli. Vžiť sa do situácie detí im bráni strach o deti. Rodičia si uvedomujú všetky nástrahy, úskalia, ktoré číhajú na deti v živote. Chcú dať deťom len to najlepšie. Chcú, aby sa v živote dobre uplatnili, aby sa mali lepšie ako oni, aby dosiahli to, čo sa nepodarilo im dosiahnuť.

V snahe ochrániť deti pred negatívnym vplyvom nevhodného prostredia, snažia sa deti vychovávať v ideálnom, sterilnom prostredí - odstraňujú všetky prekážky, ktoré sa objavujú pred deťmi, vybavujú za nich (i také veci. ktoré by si mali vybaviť samé) snažia sa ich odbremenit' od rôznych povinností, aby o to viac sa mohli venovať učeniu. V rámci možnosti snažia sa finančne, materiálne zabezpečiť potreby rodiny. Snažia sa chrániť deti pred negatívnym vplyvom prostredia, nevhodných kamarátov - aby nevideli, nepočuli nič, čo by ich mohlo pokaziť, deformovať. Preto úzkostlivo sledujú každý krok dieťaťa v škole i mimo nej - s kým sa kamarátia, stretáva, čo robí. Určujú, s kým sa má alebo nemá stretávať, priateľit'. Je paradoxné, že čím viac sa o to snažia, tým viac sa ich výchovný zámer vzdaluje od ich naplánovaného cieľa.

Vyvstáva tu pred nami otázka, ako má dieťa vedieť, čo je dobré, čo je zlé, čo smie, čo nesmie? Po celý život budeme stáť pri ňom a hovoriť mu ako má konať? Takáto výchova môže viesť presne tam kam

Obsah

1. Bez názvu
2. Máme problémy rodičmi...
3. Príbeh o 4 dievčatkách
4. Zvedavka mesická-BB
Máš právo kritizovať
Odnášich čitateľov
5. Soaré '98
6. Tretí oddiel v akcii
Priateľ
7. Ťažká kúšľa
Voda je vizitkou národa
8. Dvadsať druhý apríl
Hajnačka
Záchrana vodného žľabu
9. Mój priateľ medveď
Budem mať narodeniny
10. Ak vieš - kvíz
Chceli ma zabiť
Štyria skauti
12. Oznamy

Čaky

nechceme. Vieme, že zakázané ovocie najlepšie chutí. Čím prísnejšia výchova, tým viac to láka, priťahuje skúsiť to sám, presvedčiť sa aké to je. Hoci platí známe tvrdenie, že lepšie je poučiť sa na chybách druhých ako vlastných, predsa je len niekedy potrebné, aby som sa „popálil“ sám - býva to účinnejšie, presvedčivejšie. Túto možnosť popáliť sa musíme dať čím skôr a častejšie, aby v snahe nepopáliť sa vôbec, nezhořel ráz (nedoplatil v živote) úplne. Čím viac drobných odrenín „popálení“ bude mať v priebehu svojho dospievania, tým menej bude tých vážnych životných popálení.

My rodičia, snažme sa byť pozorovateľmi rastu našich ratoleští, zasiahneme radou, usmernením vtedy, keď to bude nevyhnutné, prenechajme im takú voľnosť, akú sú schopné zvládnuť v tom ktorom veku. Nešetrite pochvalou, keď sa im darí, podržte ich a pomôžme, keď majú problémy a spokojnosť bude obojstranná.

PhDr. Jozef Balážia, CSc - Rys

PRÍBEH O ŠTYROCH PEKNÝCH DIEVČATKÁCH

V sobotu pred Veľkou Nocou, keď upratovanie a pečenie bolo v plnom prúde, povedali si štyri pekné dievčatká, že už nevydržia ten predveľkonočný zhon, že už musia vyprnúť a prevetrať si šedé bunky. A tak sa zišli u dvoch z nich - u dvoch sestier, ktoré sa mali tak strašne rady, že všade chodili spolu. Tieto štyri pekné dievčatká sa volali Barborka, Michalka a sestry Agátka a Anička.

Agátka s Aničkou si mysleli, že pôjdu na celý deň, a preto si nabalili jedla, pitia a iných neúčinných vecí za celý rucksak. Ale Barborka a Michalka museli byť do obeda doma. Z tejto skutočnosti boli Agátka s Aničkou veľmi smutné a takmer sa rozplakali, keď sa to dozvedeli. Ale povedali si, že čo z toho budú mať, a tak neplakali, ale radšej sa vydali k hrobu neznámeho vojaka. Ako tak kráčali malým lesíkom, začali si Agátka s Aničkou veľmi nahlas vyznávať lásku a Barborka im do toho skákala s nejakými článkami do časopisu a úbohá, nevinná Michalka si myslela, že z toho hluku zošalie. Michalka mala totiž veľmi citlivý sluch, ale odvtedy, čo vstúpila do skautského oddielu, sa jej sluch postupne otupoval a otupoval, a teraz je spolovice hluchá. Za chvíľu došli na lúku, na ktorej sa, okrem hrobu neznámeho vojaka, nachádzal jeden krásny osamelý strom. Agátka zrazu zhlásila:

„To je môj strom.“

„Nie. To je môj strom. Ja som ho tu objavila prvá.“ protestovala Michalka. Chvíľu sa hádali, ale potom to nechali tak a radšej sa posadili pod ten strom a oddychovali. Keďže Agátka s Aničkou boli nedávno na Country bále, začali rozprávať o tom, ako tam bolo a tak podobne. Keď si trochu oddýchli, išli sa pozrieť na „hrob neznámeho vojaka“ (prepáčte, pán K.K.). Pohoršovali sa nad tým, ako je už ten hrob zničený. Ale pretože už bolo pomerne veľa hodín, rozhodli sa, že pomaly, ale isto zídu dolu. Pomaly to bolo, ale isto nie. Úplnou náhodou totiž prechádzali cez jedno pole, na ktorom ležalo pomerne dosť veľa blata. Keďže sa ešte nenaučili lietať, museli po tom blate prejsť a cestou nadávali na vynálezcu tejto geniálnej trasy. Potom si čiastočne očistili topánky a vošli do civilizovaného sveta. Rozhodli sa, že keďže majú ešte trochu času, pôjdu odprevadiť Michalku domov. No zrazu zbadali telefón na kartu a to už naozaj nemohli odolať. Barborka vytiahla kartu s 20 - korunovým kreditom a už telefonovali. Najprv kamarátom do Trnavy a potom do Chynorian. A tak pretelefonovali plných 20 Sk !

Tento článok zakončím tým, že všetci došli šťastlivo domov, ale čo bolo doma, ani nechcete vedieť ! Zase len upratovať a piecť, a navyše umývať topánky.

PS: Baby! Prepáčte mi tento článok. To mi trochu zašibalo.

A prepáčte mi tú trasu.

Čo keby sme dali tomu stromu meno ?

Bobor

BANSKOBYSŤRICKÝ SKAUT

ZVEDAVKA MESTSKÁ - BANSKÁ BYSTRICA.

V jednu peknú sobotu sme sa stretli pred Slovjunom, pred skautskými klubovňami. Prišli tam skauti, skautky, včielky a víčatá z Bratislavy, Trenčína, Zvolena a Banskej Bystrice. Okolo desiatej hodiny nám naše skautky povedali o pravidlách a dali nám papiere s otázkami. O chvíľku sa všetky skupinky rozbehli smerom k mestu. Naším cieľom bolo dozvedieť sa čo najviac o Banskej Bystrici a zodpovedať na čo najviac otázok. Naša skupinka sa skladala z Katky, Lucky, Kristínky, Nesim a mňa. Nikde sme sa nehnali. Išli sme pomaly. Po čítaní otázok sme sa rozhodli, že pôjdeme do cukrárne. V sobotu tam je veľa ľudí, no teraz sme si našťastie našli jeden voľný stôl. Rozložili sme si veci a rozmyšľali sme nad otázkami. Rozdelili sme sa na dve menšie skupinky. Behali sme po meste, pýtali sme sa na otázky a hľadali to niekde hlboko v našich mozgoch. Hra bola trochu sťažená tým, že sme museli hľadať stanovištia. Vlastne sa mýlim. Pre nás to nebolo ťažké, ale pre tých, čo boli z iných miest. Mali sme na to tri hodiny a otázky boli dosť ťažké. Naša skupinka tiež nevedela mnohé otázky, ale spoločnými silami sme to zvládli. Už bolo pol druhej a my sme ešte neboli pri pamätníku. Asi o jednej sme vraveli, že tam nejdem. Lenže práve o pol druhej bol ten čas, čo som sa poriadne pozrela do otázok a povedala, že sa tam ide. Myslí, že to bol dobrý nápad, lebo tam bolo asi osem otázok. O trištvrte na dve sme sa odtiaľ dostali a bežali sme naspäť ku klubovniam. Stihli sme to len tak-tak. Odovzdali sme papiere. Veľké dievčatá povedali, že máme hodinku voľna, kým sa to vyhodnotí. Tak sme čakali, rozprávali a hrali sa, až kým prišiel ten okamih. Najprv sa vyhodnocovali včielky a víčatá. Bolo päť miest. Mali sme šťastie, že sme zašli k tomu pamätníku, lebo sme boli na prvom mieste. Bola to veľká radosť. Vyhrali sme putovný pohár, malé mince a zviazané časopisy BB skaut. Asi o pätnásť minút sa vyhodnocovali skauti a skautky. Ďalší putovný pohár tiež zostal v Banskej Bystrici. Tak sa nám o pol štvrtej skončila jedna krásna skautská sobota.

Plamienka, 3.D.Odd, BB

MÁŠ PRÁVO KRITIZOVAŤ ?

Nie je kritikom ten, kto vyčíta, ani ten, kto poukazuje na zakopnutie vplyvných, alebo na to, že niečo sa mohlo urobiť aj lepšie.

Táto česť prináleží človeku, ktorý je v skutočnom ringu: ktorého tvár hyzdí prach, pot a krv: ktorý udatne zápasí: ktorý sa pomýli a zlyhá, pretože niet pokusov bez omylov a nedostatkov, ktorý vie, čo je to obrovské nadšenie: ktorý sa dokáže obetovať pre vec, ktorá je toho hodná: ktorý pozná ten nádherný pocit z konečne dosiahnutého veľkého víťazstva, v tom lepšom prípade, ale ktorý tiež vie, že ak napriek svojmu nesmiernému vzdorovaniu zlyhá, nebude nikdy patriť k tým ustrašeným a slabým chudákovi, nepoznajúcim ani víťazstvo, ani prehru.

Teodore Roosevelt

OD NAŠICH ČITATEĽOV

Prečítali sme si:

vybral Jupiter

V Magazíne RADOST č. 1-98 z Jablonca nad Nisou bol uverejnený tento článok:

ROZUM OPĚT ZVÍTĚZIL

Vy všichni, kteří jste četli minulé číslo RADOST víte, že jsem se zúčastnil akce pod názvem CVVZ 97. Na této akci, kromě již zmíněného v minulém čísle jsem se také setkal se sestrou Šidlem z banskobystrického oddílu. Samozřejmě, že jsem zjišťoval nové podrobnosti o jejich časopisu, který již více jak dva roky od nich dostávám, a který měl k 31.12.97 zaniknout. Úmyslně používám slůvko MĚL, protože právě Šidlo ještě s několika dalšími tento časopis povedou dále a již nyní mají materiálů na tři čísla. Jsem rád, že alespoň na Slovensku se našli mezi mládeží odvážlivci, kteří si vzali za své udržet kontakty prostřednictvím časopisu, a to nejen mezi oddíly na Slovensku, ale i s oddíly v České republice. Takže Šidlo a spol. přeji Vám, ať se dílo daří a máte stále nadbytek materiálu a odběratelů. Díky za to, že jste nenechaly padnout náš společný informační zdroj.

Bidlo, Jablonec nad Nisou

HRDZAVÁ LAMPA, časopis 1. oddielu z Topolčianok, povzbudzuje Banskobystričanov k ďalšiemu vydávaniu časopisu a doporučuje, že ak sú problémy s počítačom, aby riešili to tak, ako oni, časopis píše ručne.

Pozdravuje Miloš z Topolčianok

(Poznámka redakcie: Problém s počítačom nemáme. Práve vďaka počítaču môžeme zvyšovať grafickú úpravu časopisu. Už si ani nevieme predstaviť prácu bez neho).

3. ODDIEL V AKCII (ČASŤ 2.) ALEBO HARMANEC.

Na "družinovke" sme sa dohodli, že pôjdeme cez víkend na chatu do Harmanca a tam spravíme sľub pre chalanov, ktorí si pred dvomi týždňami spravili nováčikovskú skúšku. A tak sa aj stalo a v piatok sme sa stretli na zástavke pred Juniorom. Počasie bolo celkom dobré a tak sme sa tešili, čo zase prežijeme. Bolo nás 14 a tí menší sa už po ceste dohadovali, kedy budú robiť sľub, kde budú spať ... atď. V autobuse sme nakoniec zostali len skauti a šofér. Jednoducho, na chvíľu, to bol náš oddielový autobus. Sľub sme

chceli robiť v malej jaskyni, ktorú našiel náš šikovný Ľubko, keď sme tam boli naposledy. Naším budúcim skautikom sme nepovedali nič, len to, že to bude nočná hra, ktorou hneď všetci pohrdli. Boli aj takí, ktorí vraveli, že pôjdu skôr spať. Narúbali sme si drevo a vydali sme sa hľadať jaskyňu. Bola už tma a po stúpaní do strmého kopca nás čakalo nemilé prekvapenie, jaskyňa bola zrútená a zbytok už nestál za reč. Ľuboš bol z toho veľmi sklamaný. Potom išli pohľadať niečo Tomy, Quany a Budy. Našli sme perfektný skalný výbežok, nachystali táborák a sviečky a vrátili sa späť do chaty. Ostatní sa hrali zatiaľ "hazardné hry" o cukríky a ani nezbadali, že kde tu ktosi z tých starších

chýba. Asi o hodinu, keď sa všetci najedli a vybalili, poslali sme našich odvážlivcov po jednom na miesto sľubu, len Kučy mal problémy. "Cestou som stretol v kríku Esmeraldu, čľupol som do potoka, ale ináč bez ťažších zranení som došiel k jaskyni vysvietenej so 4 sviečkami, o chvíľu prišli aj ďalší. Keď sem došiel celý oddiel, zapálil sa sľubový oheň, Ľuboš ešte slávnostne vymenil Quanymu drevený sľubový odznak za kovový a potom sme začali nováčikovia skladať sľub": spomína na slávnostný večer Ravy. Sľub robili piati nováčikovia Bady z družiny Jastrabov a Čaky, Ravy, Kuzy a Kučy z družiny Púm. Bol aj taký, čo si z trémy nevedel spomenúť na sľub, ale vytiahol sme to z neho. Posedeli sme ešte pri táboráku, urobili zopár fotiek a šup, šup do chaty. Zahrali sme si ešte zopár hier a išlo sa spať, veď ráno nás čakal výlet do Túfnej spojený s horolezectvom. Ráno si boli chlapci zobrať uhličky zo sľubového ohňa a poďme smer jaskyňa. Našťastie bola otvorená a tak sme si ju prezreli. Len tak-tak sme to zvládli do tretej. Poobede odišla prvá várka domov a my ostatní, čo sa nám ešte nechcelo ísť domov, sme sa už len motali po skalách okolo chaty, robili sovy, podriemkavali a jedli. Niektorých, tých nezbednejších musel Tomy uzemniť "tánom". Pomaly sa zotmelo a nám nezostalo nič iné, len sa pobaliť a pobrať sa na vlak. Nieкто však poplietol skrutky a tak sme mali menší problém s okenicami. Cestou domov sme si spievali a spomínali na všetko pekné, čo sme prežili a tešili sme sa na ďalšie výlety, ktoré ešte spolu prežijeme.

Tomy, Ravy, Ľuboš

PRIATEĽ

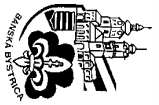
Priateľ, ja ťa postrádam,
svoj život za teba dám,
ukáž mi, že si tu,
len mi ukáž, že si tu.

Priateľ môj najlepší, zradil ma veľký svet,
verím, že nájdem ťa, aj keď ťa možno niet.
Verím, že žiješ niekde na Zemi,
pošli mi vreľý bozk, najdeš ma v podzemí.

Panda

BANSKOBYSŤRICKÝ SKAUT

SOARÉ '98

BYŤÁCI A POBLUŠÁCI: PRÍJTE 1. MÁJA DO PODLAVCIACH A OČUJTE SA (A MOŽNO AJ NEČUJTE). POPLATKY: DO 50. /VSTUPENKA NA 3 DNE/

ZA SĽUBOM DOVESEM SAM, LEBO TI VYDÁM POKOJ. POKOJ, TIEHNE NEČISTIE A POŠKÁM NA LAKE PRUCHO TO SA MŇONICE ... !!

HUBNÍ!

HUDBNÍCI: AK MÁTE ZÁujem ZAHRAŤ SI POŠĽTE PRÍKLADU NA ADRESU HLAVNÉHO (ORGANIZÁTORA) ERIK KOLTON, RADVANSKÁ 13, 974 01 B. BYSTRICA DO DŇ. 4. 1998

O ČO IDE: SOARÉ (FRANCO-SPOLUČENSKÝ VEČER) JEJEDNÁ SA O NAŠŤ ROČNÍK SKAUTSKÉHO HUDBNÉHO FESTIVALU.

KEDY SA TO KONÁ: AKCIA SA KONÁ OD 1. AŽ 3. MÁJA 1998 V PRO PODLAVCIACH V BANSKEJ BYSTRICI

Soaré '98

Roverský klub v Banskej Bystrici organizuje v dňoch 1. - 3. mája 1998 nultý skautský hudobný festival. Festival sa koná pod strechou sály PKO v Podlavciach (mestská časť Ban. Bystrice).

Na festival srdečne pozývame všetkých amatérskych hudobníkov a amatérskych divákov. Ubytovanie sa bude konať na ZŠ v Podlavciach.

Hudobníci

Ak patríte medzi hudobníkov doneste si so sebou vlastné hudobné nástroje, fanúšikov, fanínky a hlavne nezabudnite na vlastnú aj adoptovanú tvorbu. No netreba zabudnúť ani na jedlo a pitie. Prípadný záujemci - hláste sa na kontaktnej adrese do 20. 4. 1998 (Uviesť názov kapely, štýl hudby, mená a počet hudobníkov, kontaktnú adresu). Ak nestihnete tento tesný termín, dajte nám o sebe vedieť a aj tak príďte.

Účastníci

Ak vaše hobby je pozerat' sa a počúvat' sa snáď by ste mohli prísť na fest. Vstupné vybrané na mieste (tzv. mýtne resp. výpalné) by nemalo presiahnuť 50 peňazí.

V prípade záujmu resp. nerozumenia tomuto infu ozvite sa na kontaktnú adresu.

Kontaktná organizátorská adresa: Erik Kolton Radvanská 13 974 01 Banská Bystrica Tel.: 088/ 410 22 97
 Marián Strelec Rudlovska cesta 59 97401 Banská Bystrica Tel.: 088/ 411 55 50
 Email: fanish@bb.psg.sk

soaré 98

SPOMÍNAME ... 22. APRÍL

Neprijemný zvuk budíka ma vytrhne z krajiny snov a ocitnem sa zoči voči tvrdej realite. Pretrnem si zalepené oči a váhavo sa rozhodujem. Vstať či nevstať, to je otázka. Nakoniec vo mne zvíťazí zvedavosť, ako tento deň dopadne. Rýchlo sa oblečiem a už bežím na námestie. "Nazdar!", kričia na mňa sestričky. Priateľsky sa zvitame a ja sa nedočkavo pýtam: "Kde je Halina?" "Ešte neprišla," znie odpoveď. Rozhodli sme, že ju ešte chvíľu počkáme a zatiaľ vymyslíme pár otázok pre anketu. Halina prichádza a ja sa môžeme pustiť do práce. "Á, prichádza nám prvá obeť. Dobrý deň! Mohli by ste nám zodpovedať pár otázok?" Keďže obeť sa nijako nezdráha, zapíname diktafón a zábava sa môže začať. A naše otázky? Kedy je deň Zeme? Ak máte možnosť kupujete ekologicky nezávadné výrobky? Triedite odpad? Je potrebné chrániť svoje okolie? Ak áno, prečo a čo robíte vy? Vďaka tejto ankete sme dospeli k tomu, že Bystričania sa rozdeľujú do viacerých skupín. Prvú skupinu tvoria ľudia, ktorí sa o nič nezaujímajú a nerozmýšľajú nad budúcnosťou. Druhí tak isto nič nerobia, ale aspoň si uvedomujú, že je potrebné niečo spraviť. Tretí z času na čas spravia pre okolie niečo dobré, no nie je to príliš často. Štvrtí sa v rámci svojich možností snažia robiť, čo sa dá a v piatej skupine sú ľudia, ktorí patria do niektorej z organizácií zaoberajúcich sa ekológiou.

HRADY A ZÁMKY NOVOHRADU IV. HAJNÁČKA

Jedným z hradov na pohraničí Južného Slovenska, ktorého polohu si priamo vyžiadala terénna výhoda, je Hajnácky hrad (alebo Hajnáčka), o ktorom možno uvádzať v podstate iba historické údaje. Zvyšky hradných múrov na veľmi zaujímavom a typickom hradnom brale, ktoré tvorí vyvrelina čadičového sopúcha, sú také skromné, že hrad sa má zdokumentovať len veľmi všeobecným pôdorysom, o stavebných detailoch ani nehovoriac. Na najvyššej časti, ani dnes nie celkom bezpečne prístupnej, mohla byť len menšia palácová stavba, ktorú chránili dva pásy hradobného múru a podkovitá bašta.

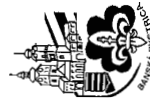
História hradnej lokality je dávna, veď miesto pútal pozornosť ešte v časoch pred tatárskym vpádom. Stavba hradu, asi zo 14. st., nemohla robiť postupujúcim tureckým vojskám veľký problém, hoci mala základné opevnenie z 15. st. Turci hrad dobyli medzi prvými roku 1546, a znovu roku 1645. Najviac utrpeli predovšetkým obyvatelia podhradskej osady. O tom svedčí spustošenie obce po roku 1563. Po začiatku 18. st. hrad veľmi rýchlo spustol.

Tento hrad (či vlastne len hradný kopec medzi Filakovom a Jesenským) má veľmi pôsobivú polohu. Dostať sa pod jeho zvyšky je celkom jednoduché - odbočiť vpravo cestou za Filakova, keď už vopred odbočku signalizuje dobre viditeľný kopec.

Mravec

ZÁCHRANA VODNÉHO ŽLABU PRI HARMANCI.

Jediný vodný žlab na dopravu dreva v strednej Európe, tzv "rizňu", sa podujala zachrániť základná organizácia Slovenského zväzu ochrancov prírody a krajiny Ekotrend Banská Bystrica. Približne 1.600 m dlhý žlab nachádzajúci sa v ťažkom lesnom teréne, postavili v doline Rakytovo pri Harmanci pred vyše 150 rokmi a prekonáva asi 240 metrový výškový rozdiel. V súčasnosti je jeho horná časť na mnohých miestach poškodená. Ktorí z vás ste už navštívili spomínanú dolinu? Viete, že je to susedná dolina s dolinou, kde sa nachádza naša skautská chata?

BANSKOBYSKA
UT

BANSKOBYSKA
UT

ŤAŽKÁ SKÚŠKA

kôpky dreva, ktoré vezmem cestou späť. O chvíľu som vyšiel na rúbanisko zaliate slnečnými lúčmi. Zohol som sa po riadny konárisko, keď som zrazu začul za sebou ťuchot. Otočil som sa a takmer ma vystrelilo. Ruky mi oťaželi, pot mi stekal po chrbte od strachu som zabudol zavrieť ústa. Predo mnou stál statný hnedý medveď. Bol však otočený chrbtom a pásol sa na malinách. Napadlo ma, že ho ovalím drúkom čo som pred chvíľou zodvihol. Maco ma ešte stále nevidel ani nepočul. Vietor mi dul do tváre a aj som pomaly krok za krokom cúval a pritom som stále maco sledoval. Všetci, čo práve raňajkovali, strnuli a čumeli na mňa. "Medveď, medveď!": vyjachtal som. "Tam za mnou." Všetci pozreli smerom za mňa, potom zase na mňa a neveriacky krútili hlavou. "Už ti ten hlad ide na mozog": skonštatoval GS-Fox. Ozval sa hurónsky smiech, až im skoro zabešlo. Pomaly som sa pozbieral a išiel sa napiť vody. Ruka sa mi triasla, že som si skoro pohárom vybil zuby. O pol hodiny sme vyrazili na výlet. Večer konečne skončili moje trápenie a úspešne som zdolal poslednú skúšku. Poriadne som sa najedol a ešte raz som sa vydal na miesto, kde bol maco. Všade bol klud. Kúsok od miesta, kde ráno maco žral maliny, čosi ležalo v tráve. Zdvihol som to. Bol to obal z kazety. "Originálka" od Nedvedovcov. To snáď nie! Ten maco mal walkman a preto ma nepočul, preto tie čudné pohyby! Ale to predsa nie je možné, veď kde by kupoval baterky?!

"Bobry majú dnes službu, takže po nástupe môžu hneď začať s raňajkami.

Ostatní si dovtedy upracte stany a po raňajkách "padáme" na výlet". Čo to ten vodca zase vymýšľa, som hladný ako vlk a ešte mám ísť niekde šlapať? To by nevydržal ani náš "Rišo zo špeciálky". Teda nikdy som si nemyslel, že to tretie orlie pero bude také ťažké. Išiel som si upratať stan asi tak na tri body. To stačí. Za prvé miesto v bodovaní bude určite čokoláda - Milka a tú ja nemám rád. Vybral som sa na drevo. Vykročil som smerom na západ (všetci, čo práve raňajkovali, strnuli a čumeli na mňa. "Medveď, medveď!": vyjachtal som. "Tam za mnou." Všetci pozreli smerom za mňa, potom zase na mňa a neveriacky krútili hlavou. "Už ti ten hlad ide na mozog": skonštatoval GS-Fox. Ozval sa hurónsky smiech, až im skoro zabešlo. Pomaly som sa pozbieral a išiel sa napiť vody. Ruka sa mi triasla, že som si skoro pohárom vybil zuby. O pol hodiny sme vyrazili na výlet. Večer konečne skončili moje trápenie a úspešne som zdolal poslednú skúšku. Poriadne som sa najedol a ešte raz som sa vydal na miesto, kde bol maco. Všade bol klud. Kúsok od miesta, kde ráno maco žral maliny, čosi ležalo v tráve. Zdvihol som to. Bol to obal z kazety. "Originálka" od Nedvedovcov. To snáď nie! Ten maco mal walkman a preto ma nepočul, preto tie čudné pohyby! Ale to predsa nie je možné, veď kde by kupoval baterky?!

prídom pokyvkoval hlavou. Vtedy som zbadal, že sa mu čosi leskne na uchu. Bol to krúžok ako karika na kľúče. "Asi náušnica": pomyslel som si ako keby to bola tá najbežnejšia vec. Ako som cúval, zrazu som skočil na kopy dreva, čo som si chystal a riadne to zaprašťalo. "To je koniec": pomyslel som si. Po tých malinách si ma maco dá ako zákusok. Ešte som raz venoval pohľad macovi, ten však stále robil tie čudné pohyby. Už som viac nečakal, že sa obzrie a bežal som rýchlosťou svetla do tábora. Preletel som pomedzi stany, pričom som jednu napínaciu šnúru nezaregistroval a hodil som fajného "papuljaka". Všetci, čo práve raňajkovali, strnuli a čumeli na mňa. "Medveď, medveď!": vyjachtal som. "Tam za mnou." Všetci pozreli smerom za mňa, potom zase na mňa a neveriacky krútili hlavou. "Už ti ten hlad ide na mozog": skonštatoval GS-Fox. Ozval sa hurónsky smiech, až im skoro zabešlo. Pomaly som sa pozbieral a išiel sa napiť vody. Ruka sa mi triasla, že som si skoro pohárom vybil zuby. O pol hodiny sme vyrazili na výlet. Večer konečne skončili moje trápenie a úspešne som zdolal poslednú skúšku. Poriadne som sa najedol a ešte raz som sa vydal na miesto, kde bol maco. Všade bol klud. Kúsok od miesta, kde ráno maco žral maliny, čosi ležalo v tráve. Zdvihol som to. Bol to obal z kazety. "Originálka" od Nedvedovcov. To snáď nie! Ten maco mal walkman a preto ma nepočul, preto tie čudné pohyby! Ale to predsa nie je možné, veď kde by kupoval baterky?!

Fero

VODA JE VIZITKOU NÁRODA.

Otázka ochrany životného prostredia sa v ostatných rokoch stáva takmer problémom číslo jedna, pretože od nej závisí budúcnosť a zdravie našej i budúcich generácií. Problém znečistenia životného prostredia to nevyrieši, pokiaľ k tomu neprispieje každý občan našej krajiny. Súkromní podnikatelia, ale aj jednotlivci, ktorí všetko úsilie o vytváranie zdravého prostredia maria vypúšťaním odpadov do potokov, vytvárajú smetiská a skládky domového odpadu.

Na záver vás chcem požiadať, aby ste odpad nespáli, ani do vodných tokov, ani na ich brehy, pretože tým znečistujete nielen vodu, ale aj svoje vlastné okolie. Verím, že budete pôsobiť aj na svojich susedov a známych, aby rovnako ako vy, vodné toky chránili vo vlastnom záujme. Tým, že nebudete ľahostajní k týmto problémom, aj sami prispějete k tvorbe zdravého a čistého životného prostredia.

Člupko

AK VIEŠ, TAK NÁM TO POVEDZ... AK CHCEŠ, TAK SA ZASMEJ... AK SI RÝCHLY, TAK (UHÁDNI) UTEKAJ...

Jarné rastliny - sú rastliny, ktoré zvestujú príchod jari už v čase, keď v kalendári ešte kraľuje február a teplomer ukazuje niekoľko stupňov pod nulou. Za nimi nasledujú ďalšie, ktoré na to, by rozkvitli, potrebujú slnečné svetlo a istotu, že zima je už preč. Spoločným znakom jarných rastlín sú zásoby živín nahromadené v hlúzach, v podzemkoch a v cibulkách. Len vďaka nim môžu tieto rastliny tak skoro vyrásť, rozkvitnúť a vytvoriť plody. Včasne kvitnúce druhy zväčša obľubujú vlhkú pôdu. Skôr ako sa lesné stromy zazelenajú a začnú vrhať hustý tieň, jarné rastliny stačia vykvetnúť a pomaly aj ukončiť asimilačné obdobie. Listy i stonky začínajú zasychať a živiny sa z nich opäť premiestnia do podzemnej časti, aby sa z jari budúceho roka mohla rastlina prihlásiť k životu. Vymenujte aspoň 5 jarných kvietkov - 5 bodov.

Luboš

Slovenské kraje - 4. kolo Josyho kvízu
Rozčlenenie Slovenska na kraje je pomerne čerstvé. Napíš na koľko krajov je rozčlenené Slovensko a vymenuj ich "hlavné mestá" - 3 body. Za vyznačenie hraníc krajov na mapke SR - 6 bodov.

Viete, že ...k najväčším objavom starých Číňanov patrí hodváb, papier, porcelán, kompas a strelný prach? ...Afriku s Áziou spája Suezská šija? ...prvé gymnázia na svete založili Gréci? ...Rím ako mesto vznikol roku 753 pred naším letopočtom? ...najhlbším jazerom na svete je jazero Bajkal s hĺbkou až 1940 m? ...starí Rimania považovali grganie za prejav zdvorilosti? ...najvyššie pohorie v Afrike je Kilimandžáro s najvyšším vrcholom Uhuru - 5895 m? ...základy geometrie založili Egypťania? ...najviac zlata sa ťaží v Afrike? ... rýchlovlaky vo Francúzsku jazdia priemernou rýchlosťou 200-250 km/hod?

Kto uhádne, čo je na obrázku? -10 bodov. Linda

CHCELI MA ZABIŤ...

Ráno, ako každé iné, snáď len po dlhom čase slnečné. Sedela som v kuchyni, rádio hralo, háčkovála som a rozmýšľala, čo s dnešným dňom. Jednoducho pohoda.

Keď v tom sa ozvala rana a ja som ucítila na spánkoch tupý úder. Telo mi zmeravelo. "Je po mne": pomyslela som si, ale prečo, čo som komu urobila?" Čakám a nič. Bojím sa pohnúť. No nakoniec to predsa skúšam. Lavá noha, pravá a teraz to najhoršie, rukou si siaham na spánky a hmatám po lepkavej tekutine.....nič. Pokývam hlavou, všetko je tuším v poriadku. Vstávam a prezerám okno, hľadám diery v skle. Okno je neporušené. Pozerám sa okolo po zemi - mám ho, vystrelený projektil ráže 45 a kúsok vedľa škeriaca sa hlaveň zákernej zbrane štopel vedľa zle zaštopľovanej fľaše minerálky.

Podľa skutočnej udalosti zaznamenal Luboš

ŠTYRIA SKAUTI

Do istého skautského oddielu chodili štyria skauti, ktorí sa volali Každý, Nieкто, Hociкто a Nikто. Raz bolo potrebné vykonať istú úlohu a Každý si bol istý, že ju Nieкто urobí. Mohol ju urobiť Hociкто, ale neurobil ju Nikто. Nieкого to nahnevalo, pretože to bola úloha pre Každého. Každý si myslel, že Hociкто by ju urobiť mohol, ale Nikoho nenapadlo, že Každý sa na ňu vykašle. Dopadlo to tak, že Každý vinil Nieкого, že Nikто nesplnil niečo, čo mohol urobiť Každý.

(prevzaté: Spišskonovoveský Stopár 3-96)

Ani jeden človek nie je taký hlupák, aby nemal úspech aspoň v jednej veci, ak je vytvralý Leonardo da Vinci

Pracovať pre prácu samu je proti prírode John Locke

BANSKOBYSTRICKÝ SKAUTSKÝ ZVÄZ

LESNÉ NOVINY... MÔJ PRIATEL MEDVEĎ

S Boscom som sa zoznámil v odľahlej pustatine na Mount Robsone v západnej Kanade. Po celodennom pochode s campingovým vakom na chrbte som došiel na malú čistinu pri vode. Utáboril som sa pod stromom a šiel som na ryby, aby som si pripravil večeru. Keď som sa o chvíľku rozhladol, zbadal som vo vzdialenosti asi tridsiatich krokov ohromného čierneho medveďa, ako kolembavo obchádza po obvode čistiny.

Jeho prítomnosť ma veľmi znepokojila. Aké má zámer? Lúpežné? V tom prípade som mu bol vystavený na milosť a nemilosť, pretože som nemal zbraň. Rozhodol som sa, že budem ďalej čo najpokojnejšie loviť ryby. Medveď sa približoval ...

Žil som tridsať rokov medzi divou zverou a vždy som bral ohľad na veľkú plachosť zvierat pred rýchlymi pohybmi. Toho som sa držal i teraz. Snažil som sa, aby môj nevítaný hosť pochopil každý z mojich pomalých, zámerých pohybov. netrvalo dlho a medveď si ku mne prisadol. Sedel asi mater odo mňa a pozoroval s veľkým záujmom, čo robím. Prvý pstruh patril jemu. Prehltol ho bez prežúvania. Keď som znovu vytiahol udicu, prisunul sa ku mne bližšie, rozložil svoj masívny zadok vedľa mňa a oprel sa polovicou svojich piatich metrákov o moju pravú nohu!

Hodil som vnaďidlo do vody a opäť zabral pekný pstruh. Skôr ako som ho vytiahol, posunul som sa opatrne trochu nabok, pre istotu, že by medveď rozmachom tlapy mohol zasiahnuť rybu, lano, prút a možno aj mňa samotného. No nič také sa nestalo. Medveď sa správal pokojne a dôstojne. Knísal sa z boka na bok a napäto ma pozoroval. Keď som uvoľnil pstruha z háčika, ťahavo zabručal "múú". Zodvihol som rybu do výšky, pristúpil k "hostovi" a pustil som trochu roztrasený dobrý hlt do červenej priepasti jeho papule.

Mrholilo a prichádzala noc. Ja som tu však sedel ďalej a chytal ryby pre medveďa, fascinovaný jeho vzorným správaním, ako aj jeho nenásytnosťou. V duchu som ho priateľsky nazval "Big Bosco" a nenamietal som, keď ma sprevádzal k môjmu táboru. Po večeri som priložil drevo na oheň. Sadol som si pod ochrannú strechu na spací vak a zapálil som si fajku. Medzitým sa Bosco uvelebil pri ohnisku, no len čo zbadal, že som sa pohodlne uložil, prišiel tesne ku mne a prisadol si. Jeho mokrá srst' povážlivo zapáchala, ale živočíšne teplo mi bolo príjemné. Tak sme sedeli spolu na spacom vaku a ja som načúval, ako dážd' bubnuje na celtovej strechu. Keď od ohňa zavalul dym, môj spoločník vždy zafučal a kýchol. Pokúšal som sa čo najvernejšie napodobiť jeho pohyby, kýchanie a fučanie. Kýval som hlavou sem a tam a ňuchal som po vzduchu ako on.

A potom mi začal olizovať ruku ... Pochopil som čo chce, a pridržal som mu kopcovitú dlaň soli. Nadšene po nej chmatol, pritračil ju k zemi, takže ruka tu ležala akoby priklincovaná jeho desaťcentimetrovými pazúrami, schopnými stiahnuť kôru zo storočného cédra, alebo vyniesť svojich 500 kilogramov v plnom behu až na vrchol najvyššieho lesného obra, alebo rozpárat' dospelého muža ako cirkulárka.

Konečne zmizlo posledné zraňko soli a opäť sme spolu sedeli spokojne ďalej. Budeš mať narodeniny... pokračovanie v budúcom čísle)

19.4. budem oslavovať svoje narodeniny. Veru bude to už osem rokov, čo tu behám po tomto svete. Veľa som sa naučil, hoci som do školy nikdy nechodil. Mením sa z roka na rok. Mám sedem bratov a štyri sestry a ani sám neviem, kto je z nich odo mňa starší a kto mladší. Dúfam, že sa v pohode dožijem tretieho tisícročia a potom aj štvrtého, lebo ak to dovtedy vydržím, určite to už potom pôjde ľahšie. Ale dosť už o sebe. Pozdravujem všetkých svojich príbuzných a priateľov a prajem im veľa úspechov - kto?, no predsa tretí oddiel chlapcov.

V roku 1881 Siouxovia a Cheynovia, ktorí porazili a zmasakrovali Custerovu armádu pri Little Bighorne, boli porazení a podrobení. Crazy Horse bol mŕtvý. Väzeň v pevnosti Fort Randal, Sitting Bull poskytol interview pre viacero novin. Ďalší významný náčelník Jozeph z Nez Perce sa vzdal a jeho ľudia zomierali na maláriu v Oklahome. Iba štyri kmene Chiricahuanských Apačov zostali slobodní, voľne sa pohybovali na území južnej Arizóny a Nového Mexika. Chiricahuanci mali veľa významných náčelníkov napr. Cochise, Mangas Coloradas, Delgadito a Victorio. V roku 1881 už boli všetci štyria mŕtvi. Ale počas nasledujúcich 5 rokov ďalší charizmatik bojovník - ????????- kládol neskutočne veľký odpor. V jeho skupine bolo na konci už len 16 bojovníkov, 12 žien a 6 detí. Proti nim stálo 5000 vyzbrojených amerických vojakov a asi 3000 mexických vojakov. Poznate meno tohto bojovníka Apačov - 10 bodov.

BOJÍTE SA BLESKU ?

„Ak vidíme blesk, už je dávno po nebezpečenstve. Ak počujeme hrmenie, nie je potrebné zastaviť dych. Už je po predstavení.“ prečítate si v budúcom čísle.

Zastaví sa na salaši maliar a po chvíľke pozorovania oviec sa pýta baču: „Mohol by som namalovať vaše ovce?“ Nie, nie v nijakom prípade, nie. Mne sa páčia také, aké sú.

Najfalošnejšie zviera je líška, nedávno som celý deň jednu sledoval, a keď som ju napokon zastrelil, zistil som, že je to pes.

Malá myš sa pýta starej myši: „Čo je to jed na myši?“ To je, vysvetľuje skúsenejšia kamarátka, - niečo ako mačka v prášku.

Za kvízy a súťaže bolo za mesiac marec rozdelených 76 bodov.

Kto vymyslí k tomuto obrázku vtipné texty a kto vymyslí ten najvtipnejší ??? najlepši - 5 bodov

Odpovede s napísanou (ne)správnou odpoveďou, svojim menom a číslom oddielu, ale i pripomienky, nápady a samozrejme články môžete odovzdávať v klubovni 3. chl. oddielu v Juniore - suterén, každý utorok od 16-17³⁰, alebo br. Havranovi, alebo cez svojho vodcu, alebo cez členov redakčnej rady vo vašom oddieli, alebo E-mail-om na adresu „lubos.balazia@st.sk“.

BANSKOBYSŤRICKÝ SKAUT

UŽ SME ZAREGISTROVANÍ NA ROK 1998.

Konečne sme minulý mesiac ukončili a zaslali registráciu na tento rok na Náčelníctvo. Viete koľko nás je? Pozrite si prehľad:

oddiel	počet členov	vodca - vodkyňa
1. voj	15	Juraj Kubík - Akela
2. voj	15	Ferdinand Laffers - Nandy
1. oddiel	20	Luděk Hochmuth - Luděk
2. oddiel	14	Jozef Štifner - Jogi
3. oddiel	25	Ľuboš Balázia - Ľuboš
4. oddiel	24	Juraj Kubík - Lišiak
5. oddiel	23	Alois Vitásek - Ben
6. oddiel	13	Juraj Svetlanský - Grizli
1. oddiel		neregistrovaný
2. oddiel	19	Lenka Plavuchová - Veľká Búrka
3. oddiel	23	Vierka Jozafová - Watutka
4. oddiel	17	Anna Štifnerová - Halina

Celkom je nás 208, z toho 25 starších 18 rokov. Ak porovnáme počet členov s rokom 1997, tak poklesol o 55 členov. Jupiter

N Á D E J

Už iba v mojom srdci je, maličké svetlo nádeje. Chceme, aby všade zaznelo, zvonenie smiechu veselo.

Lež v srdciach našich zívá prázdnota, namiesto lásky veľí nám temnota. A šťastie? Tiež nás obchádza, nepokoj duší v nás to prezráda.

13.2. 1998 nás opustil náš brat Ing. arch. Milan Marenčák, ktorý pôsobil v Poprade. V Banskej Bystrici viedol oddiel v roku 1968 - 1970.

Najbližšia redakčná rada bude 16. apríla (štvrtok) v klubovni 4. odd. dievčat.

Nie sme tu nastalo, preto nás bude viac bolieť to, čo sa nestalo. To, čo sa nestalo to, čo sa nestane to, čo sa mohlo stať... Je to ako vidieť divé husi odlietať a zostať stát... a zostať stát...

(autor neznámy)

Ktorý článok sa vám páčil najviac, ktorému autorovi dáme sladkú odmenu. Vyhlasujeme súťaž o najkrajší článok.

Ak ovládnete svoj hnev, premôžete aj najväčšieho nepriateľa

Predajňa Slovjunu k 31.12.1998 skončila svoj predaj. Z toho logicky vyplýva, že sa všetko teraz bude zhaňať komplikovanejšie. Vy nič nepotrebuje kúpiť, alebo predáť, nič nezhaňate, lebo už všetko máte? Burza je tu len pre vás. Čakáme na vaše ponuky a dopyty.

SLOVENSKÝ SKAUTING - OKRESNÁ RADA

Kollárová 50, 974 01 Banská Bystrica
Na PC spracoval Ľuboš & Rys & Šidlo
Graficky upravil Ľuboš
E-mail „lubos.balazia@st.sk“
Časopis podporila: KN ZM B. Bystrica
Sure-a

Vytlačila: Sure-a

